

Розділ 25

– А може, Стіксом поплаваємо?

Короткої нічної прогулянки Софіївкою явно було замало. Зранку вся компанія знову прийшла в парк, і Марк нарешті мав можливість роздивитися каскади, гроти і водоспади, диво з каменю і зелені, створене колись руками українських кріпаків.

Вони вже обійшли пів-парку, піднялися до Верхнього ставу, і зараз Марк з інтересом розглядав амстердамський шлюз – пам'ятку інженерного мистецтва старовини. Тут же лаштувалася екскурсія до царства Аїда – прогулянка на човнику підземною річкою.

Коли всі розсідалися у човні, Марк зауважив, що до їхньої компанії приєдналася ще одна дівчина – раніше, у всякому разі її не було, бо не помітити її Марк просто не міг. Але, судячи з того, що вона була знайома практично з усіма, крім Марка, і долучалася до розмов про вчорашнє весілля, вона таки там була. «Е, старішаю, – подумав Марк, – вже не помічаю цікавих дівчат».

А дівчина і справді була цікава: висока, струнка, у коктейльній сукні, красуня з розумним поглядом. Цікаво, хто вона – модель? телеведуча? – Марк ніяк не міг для себе з'ясувати.

Човен плив у темряві під землею, і місцевий Харон – веселий хлопчина-екскурсовод – розказував всілякі побрехеньки, відштовхуючи човен веслом від стін вузького тунелю. Скоро попереду посвітліло, і за якусь хвилину-другу вони впливли на залите сонцем озерце з похмурою назвою Ахеронт.

Після підземної прохолоди і темряви соковита зелень парку і синява води видавалися коштовними каменями. Марк наздогнав прекрасну незнайомку, думаючи дорогою, з чого ж почати розмову. На його щастя, вона сама зачепила його:

– А ти, напевно, Марк? Мандрівник, який вирішив пожертвувати собою для науки?

– Тобто? – не зрозумів Марк.

– Ну, автостоп, а тут ще й весілля... Якби ти був твариною, тебе треба було б арештувати за жорстоке поводження з самим собою!

– Ага, – засміявся Марк. – Ну, а тебе як звати, захиснице тварин?

– Саша, – дівчина галантно розкланялася.

Марк здивовано підняв брови.

– А хіба це не чоловіче ім'я? – перепитав він.

– Ну, взагалі-то можеш, звичайно, називати мене Олександрою Сильвестрівною, якщо тобі так більше подобається, – дівчина дзвінко розсміялася.

– Та ні, краще, напевно, Саша, – Марк і собі засміявся. – То ти вчора також була на весіллі? Щось я тебе там не помітив.

– Ну от, ще один доказ моєї теорії. – Саша раптом посерйознішала. – Люблю отак перевіряти, що ж насправді помічають люди: мене, розумну і красиву, чи шматок тканини, який на мені надягнутий.

– А вчора який був шматок тканини? – сьогоднішня сукня була дуже ефектною, і Марк подумки намагався визначити, чи виглядала б Саша так само по-модельному в іншому одязі.

– Вчора... Джинси, футболка, волосся у хвіст, ніякого макіяжу... Ну, щось таке.

Ну, тоді зрозуміло, – думав Марк. – Видно, заховалася десь поміж студентками – подружками нареченої.

– То ти Наталчина подруга? – про всяк випадок перепитав він.

– Та ні, скоріше родичка. Моя сестра одружена з її братом. То я, власне, їх і привезла на весілля, ну і сама вже за компанію. До речі, де це вони? – раптом похопилася вона. – Мені ж ще їх назад до Хмельницького везти.

– А ви сьогодні їдете? – на Марка знов напала жага мандрів.

– Ну, я так сподіваюся... Треба би їх закинути до вечора, бо мені ж ще потім до Чернівців їхати.

– Також сьогодні? – Марк саме витягнув свою карту і намагався відшукати на ній Хмельницький.

– Боюсь, що ні. – Саша подивилася на годинник. – Поки вони зберуться, поки доїдемо, ніч буде. То переночую в них, а вже зранку поїду.

– А ким ти працюєш? – Маркові справді було дуже цікаво.

– А як ти думаєш? – дівчина хитро підморгнула.

– Ну, не знаю... Журналіст? – зі всіх Маркових попередніх версій ця була найбільш нейтральною.

– Принаймні дякую, що не сказав «телезірка», – видно, Сашу часто оцінювали за зовнішністю.

– Та ні, насправді все набагато цікавіше. Знаєш, є таке гарне українське слово – айтишник?

Марк напружено перебирав свій словниковий запас – ну не знав він такого слова!

– Не мучся, – Саша спостерігала за його інтелектуальними зусиллями. – По-людськи це називається «спеціаліст з інформаційних технологій».

– Ну звичайно! – Марк лягнув себе долонею по чолі. – IT, як я не здогадався! Але, знаєш...

– Що, не схоже? – з розумінням кивнула дівчина. – Ото і роботодавці завжди не вірять. А я, до речі, крутий спеціаліст, регулярно працюю на дуже серйозні фірми. Але це, в основному, коли можна працювати просто по інтернету. Не люблю, знаєш, офісної роботи: всі вважають, що якщо у працівника довгі ноги, то це виключно для того, щоб носити шефові каву.

До них наближалася пара – очевидно, Сашина сестра з чоловіком.

Ну, здається, мені вже час, – Саша рушила у бік своїх.

Зачекай... – Марк набирався сміливості. – А може, ви візьмете і мене з собою?

– Далі в мандри? – дівчина з розумінням кивнула. – Без питань: одне місце в машині вільне. Швиденько збирайся, виїжджаємо за півгодини.